

DOCTRINA EISENHOWER...

...deși a implinit abia un an,
dă semne de ramoliment...

Eug. Taru 1958

Biblioteca
Registrat

— Ascultă-mă pe mine, nu intra în colectivă!
— Nu zău, să mă iau după capul tău!

Desen de H. Leru

CONSTANTIN OTTESCU

PE LINGA MORALA

Nu spun întotdeauna, dar procedînd statistic
Din vreme-n vreme cite-un spectacol umoristic
Conține și momentul în care un artist
Își încarnează-n scenă un tip bulevardist.
Posează garderoba, limbajul și coafura
Atura,

strigătura

și scâlbăitura,
Dansează rokendroluri pe tălpi de anvelope
Cu scheunări canine și gesturi interlope
Și publicul la urmă rămîne mulțumit:
Bulevardistii, fiindcă de fapt s-au regăsit,
Gălăgioșii fiindcă se face tărăboi,
Școlarii pentru faptul că prind expresii noi
Și justul fiindcă-n formă la replica finală
În două, trei cuvinte se face și morală.
O astfel de metodă în cazuri similare

Ar merita să aibă și popularizare:
Să întirzii la slujbă doar ca să vadă X
Ce neplăcut e omul ce n-a venit la fix.
Să fii o conferință de patru ore ca
Să critici pe un Y că-n vorbă e peltea,
De pildă cînd copilul în mod nechipzuit
Sfidează aragazul cu cite un chibrit
Ca să-i arăți urmarea care-ar stîrni o focul
Spre exemplificare s-arunci în aer blocul
Ș-apoi cînd prin minune voi totuși vești scăpa
Să-i spui: „Ei, vezi, Gigele, că nu-i prudent așa?”

Mai pot să dau rețete de-acestea inversate,
Dar sînt defectuoase, n-au eficacitate,
Sau

cînd o au

atuncea e mai periculos:
Morală intîmplării se trage-n fond pe dos,
De fapt orice se poate combate sau susține
Problema este dacă se poate face bine.
Prostia își întinde sub scoarța vorbeli cariul
Și din argumentare desprînzi exact contrariul.
N-aș orea să spuneti poate că sînt un moralist
Dar nu combați cubismul cînd îl combați cubist,
Altminteri fără voie cazi tocmai în greșeala
Cînd vrei să faci morală să-nlături chiar morală.

— Am știut dinainte
c-au s-o facă fiartă!...
— Și de ce nu i-ai
oprit ?!!!
— Mi-au cerut oare
sfatul ?...

Desen de I. Davidescu

Muncă

Voluntară...

Consiliul profesoral fusese anunțat pentru orele patru. Cu toate acestea la patru și un sfert în cancelarie nu se aflau decât trei persoane: directoarea și două profesoare.

Una din ele, Georgescu Henrieta, corpolentă, cu ochelari și mustăcioară, poreclită din această pricină „tanti Mustățâ”, tropăia nervoasă în fața ferestrei. Cealaltă, Dumbravă Matilda, micuță și slabă, îl ajuta directoarei să pună la punct unele date în scris. Focul dudula vesel în sobă. Era cald, plăcut și bine. Totuși Georgescu Henrieta nu-și găsea astimpăr. Se plimba încoaice și-ncolo, cu ochii pe fereastră. La un moment dat izbucni:

- Ei, ce facem, tovarășă directoare? Îl ținem sau îl amintăm?

Directoarea nu-i răspunse numaidecât. Era ocupată să scrie în registre.

- Sigur că-l ținem. Avem doar probleme importante de discutat, răspunse după ce termină de scris.

- Păi, când o să-l mai ținem? La noapte?

Directoarea se uită la ceas. Patru și douăzeci.

- Da, ai dreptate, au cam întirziat. Dar trebuie să-l scuzăm.

Sînt cu copiii la muncă voluntară și-i drumul greu.

„Hm, muncă voluntară, bombăni tanti Mustățâ. Una, două, muncă voluntară. Dacă s-a mai pomenit așa ceva!” Apoi rosti tare:

- Tovarășă directoare, eu v-am mai spus părerea mea în această privință. De aceea m-am și opus să las „copiii mei” la spartul gheții, „Copiii mei” erau elevii clasei a V-a B, unde tanti Mustățâ era dirigintă.

- Tocmai chestiunea aceasta o s-o discutăm și-n consiliu. Colegii dumitale sînt de altă părere.

- Ce are a face, se-ndirji Georgescu Henrieta. Ce știi ei? Niște copii, abia ieșiți de pe băncile facultății. N-au practică pedagogică. Ehe, un profesor care are în spinare douăzeci de ani de experiență nu poate fi pus alături de orice chindăr.

- Nici vorbă, experiența e mare lucru în profesune, dar vezi că și tovarășul Demetrian, care nu mai e un copil, te-a combătut.

- S-a și găsit cine să mă combată, se-nveseli tanti Mustățâ. Păi, să mă leriți mata, tovarășă directoare, dar Demetrian e-un ramolț fără pereche. Nu știe nici pe ce lume trăiește. Ehe, să fi fost eu în locul dumitale de mult îl făceam vînt ramolțului ăsta.

- Tovarășă Georgescu, eu îți-am mai atras atenția că nu arăți un spirit tovarășesc în aprecierile dumitale față de colegi. De asta ai și fost criticată.

- Mă rog, dacă vrei să tac, eu tac. Dar eu știu că nu-n felul ăsta se-ncurajează autocritica.

- Ba nu, eu te rog să spui răspicat ce ai de spus, dar cu alte expresii și direct colegilor, în față. A vorbi în spatele lor, nu mai e critică, ci birfeală.

- Ce face? Să-i spun lui Demetrian în față? Păi de cînd mi-a luat orele de matematică nici nu-l vorbesc. Și ce e dac-aveam o catedră jumate? Era treaba lui?

Atunci interveni în discuție și Dumbravă Matilda.

- Dragă Henrieta, știi bine că Demetrian n-are nici o vină. Tu, profesoară de botanică, nu puteai să mai predai matematicile. Și atunci, i-au completat lui catedra, că-i de specialitate.

- Dar atîta ani cum am putut să predau? Și-acuma de ce nu mai pot? Lasă că-am reclamat cazul la minister. Să vedem pînă la urmă cine-o să aibă dreptate. Merg pînă-n pinzele albe.

Apoi, adresîndu-se directoarei, spuse cu năduf:

- Uite, tovarășă directoare. E patru jumate și dumnealor nici gînd să vină. Zău, așa, mai avem și alte treburi, nu putem să ne pierdem toată ziua în școală.

Directoarea se uită la ceas. Nu era decât patru și douăzeci și cinci, dar, fără îndolală, colegii erau în întirzire. Tanti Mustățâ, cit era de nervoasă, părea că jubilează.

- Tovarășă directoare, să nu vă supărați, da-mi pare pe de-o parte bine că se-ntimplă lucrurile așa. Însăși această întirzire confirmă punctul meu de vedere. Poftim, unde duc exagerările cu munca voluntară.

- Cum, Henrieta, tu ești împotriva muncii voluntare? o întrebă atunci Dumbravă Matilda.

- Ascultă, Matildo, fă bine și nu-mi întoarce mie vorba pe dos. M-am înțeles? Tovarășă directoare e martoră, eu n-am zis că-s împotriva muncii voluntare.

- Ba, ai zis.

- Ba, n-am zis. Spune, mata, am zis eu așa ceva?

Directoarea zîmbi. O cunoștea pe tanti Mustățâ cit de fermă era în convingeri.

- Tovarășă Georgescu, n-are importanță dacă acum ai zis sau nu. Din întreaga dumitale atitudine se desprinde însă o ostilitate față de participarea elevilor la muncile de folos obștești.

- Mă rog, dacă-i vorba de vorbit, chiar așa e. Eu sînt profesoară de peste douăzeci de ani și n-am pomenit ca elevii să fie luați de la carte ca să facă muncă voluntară. O fi modern, dar nu-i pedagogic!

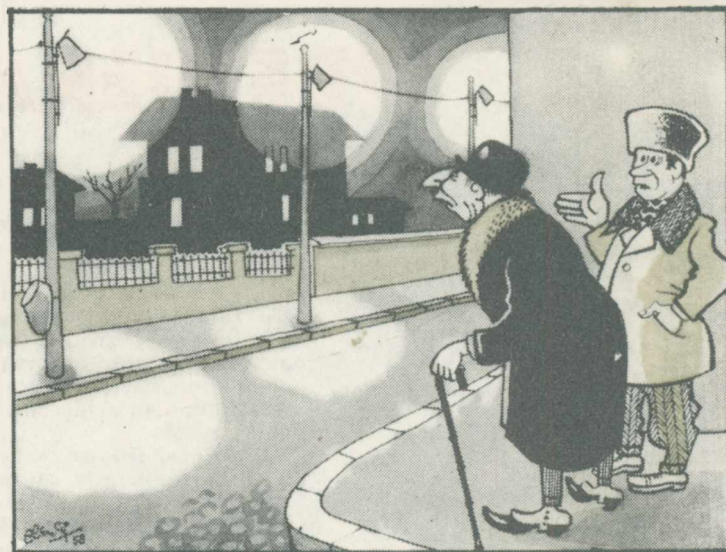
- Tovarășă Georgescu, știi foarte bine că elevii nu se duc săjute decât după orele de curs.

- Da, dar lecțiile cînd și le mai fac? Copilul trebuie să-nțepească cu nasul în carte, să-nvețe, că d-ăia e copil și nu om mare. Acuma una-două, muncă voluntară.

Tocmai cînd tanti Mustățâ perora inferbîntată, se auzi un clo-cănit în ușă.

- Da, intră, spuse directoarea.

În cancelarie își făcu apariția un puștan pîstrulat, cu nasul în-roșit de frig, Mitruță I. Alexandru din clasa a V-a B, unde tanti Mustățâ era dirigintă. În mîna ținea un topor.

— Acum 14 ani, pe strada asta, îți dădeai cu degetele în ochi și acum uite ce lumină puternică au pus.
— Dinodins au făcut-o, ca să ne scoată ochii!

Cînd își văzu „copilul”, Georgescu Henrieta se-nverzi de ciudă. Apoi se repezi în el, fără să-i lase răgaz să scoată un cuvînt.

- Ce-i cu tine? Ce cauți aici? Hai, șterge-o din cancelarie.

- Tovarășă dirigintă... încercă Mitruță I. Alexandru să vorbească.

- Ți-am spus s-o ștergi din cancelarie. Ce mai stai? Marș afară!

Mitruță I. Alexandru se uită speriat la tanti Mustățâ. Nu știa de ce se infurlese. Apoi încercă din nou să articuleze cîteva cuvînte.

- Dar cu to...

- Piel odată de-aici! Ți-i sări din fire diriginta.

- Dar bine, tovarășă Georgescu, se poate una ca asta? Lasa copilul să vorbească, interveni directoarea.

- N-are ce să vorbească neîntrebat. Ieși odată! N-auzi?

Mitruță I. Alexandru începu să scîncească. Nu înțelegea de ce se infurlese în halul acesta tovarășă profesoară, de ce țipa la el. Cu ce greșise?

Încercă din nou să vorbească, dar Georgescu Henrieta, zmulgîndu-l din mîna toporul, îl îmbrînci spre ușă.

- Lasă, ai să vezi tu ce te-așteaptă mîine la clasă. Hai manaua dracului!

Mitruță I. Alexandru dădu atunci drumul la un plîns cu hohote. Firește, directoarea sări de la locul ei să potolească lucrurile.

- Stai, tovarășă Georgescu, că nu merge așa. Unde crezi dumneata că te găsești?

Și, adresîndu-se băiatului, căută să-l liniștească.

- Hai, nu mai plînge! Ia spune cum te cheamă?

- Mi... Mitruță I. Alexandru, răspunse băiatul prîntre sughituri.

- Bine, Mitruță. Dar spune de unde vii tu acum?

- De la muncă voluntară.

- A, ai fost și tu la muncă voluntară?

- Am fost.

- Dar ceilalți unde-au rămas?

- Care ceilalți?

- Cum, care ceilalți? Copiii cu care ai spart gheața.

- Eu n-am fost la spart gheața, că nu ne-a lăsat tovarășă diriginta.

- Atunci de ce ți-ai luat toporul?

- Păi nu-i toporu' meu.

- Nu-i al tău?

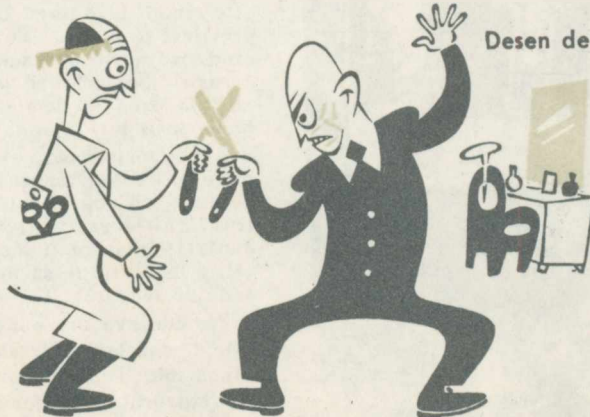
- Nu. E-al tovarășei dirigînte.

- Dar unde-ai fost tu, Mitruță, la muncă voluntară cu toporul tovarășei dirigînte?

- Am fost la dumneael să sparg lemne. Și venii, că n-avusei un' să-l pun, să nu-l fure careva...

PĂȚANIA CETĂȚEANULUI CARE NU DĂ BACȘIS

Desen de Paven

CLIENTUL: — En garde!!!

PREMIERA PE ȚARĂ

cet, ca un automat, apoi am strigat: „Dați-mi un spasmoverin!” Toți din casă s-au adunat în jurul meu: „Ce s-a întâmplat, ce-ți cu tine, ce ai?” Am răspuns cu o voce care venea parcă din fundul pământului: „Am... am premieră!” Asta s-a întâmplat miercuri dimineață. Miercuri la prânz eram galben, miercuri seara eram verde și joi dimineața eram negru.

Joi seara m-a condus toată familia la gară: mamă, tată, frate, nepot, cumnați, cumnate, unchi, mătuși... Când am intrat pe peron, mergeam în frunte, cu capul plecat, și ei după mine. Parcă luam parte la o înmormintare și eu eram mortul. Lumea se dădea ploasă la o parte din calea noastră și cițiva și-au scos chiar pălăria. Cineva din mulțime a șoptit: „Ce-i cortegiul ăsta, dragă?” „Trebuie să fie ceva cu ăla din frunte” a răspuns cineva și arătă spre mine. „Probabil că l-a prins și acum îl duce!” „Ce-o fi făcut?” „După mura pe care o face, cred că omor!” Când s-a auzit „poștiți în vagoane”, am căzut în brațele mamei: „Mamă, nu mă duc! Mi-e frică!” Mama, cu lacrimi în ochi m-a mângâiat: „Hai, nu fi copil! Ce-o fi, o fi! Doar nu te tate nimeni!” Și m-a împins pe scara vagonului de dormit. Trenul a pornit încetîncor. „Mamă, nu!” am strigat eu. Dar o mină m-a luat de guler și m-a tras în vagon. Pe peron curgeau patruzeci de șuvoaie de lacrimi. Familia.

Am intrat în cușetă. Colegul meu, că eram dol la treaba asta, ocupase patul de deasupra și acum citea. „Ai venit?” zice. „Am venit, zic, dar mă dau jos la Chitila! Altfel mor pe drum!” „Lasă, zice, culcă-te”. M-am dezbrăcat și m-am întins în pat. Trenul a pornit. Deodată, o bătaie în ușă. Am deschis-o și am scos capul afară: „Ce e?” Era însoțitorul. „Doriți Borsec?” zice. „Da”, zic. Îmi dă. Apoi tot el: „Bea și cel de sus?” Am făcut ochii mari și am strigat: „Ascultă, nu-mi arde acum de bancuri și tocmai în legătură cu cel de sus! Mai întâi că cel de sus nu bea Borsec și al doilea că nu există!” „Ba există, tovarășe, insistă însoțitorul, nu doarme deasupra dumneavoastră? Adică eu nu știu ce pasageri am în vagon?” Am mai luat o sticlă și am trîntit ușa. Toată noaptea n-am dormit. Am băut Borsec. Pe la Orașul Stalin, când s-a oprit trenul, îl aud pe colegul meu de sus: „Curios cu vagonul ăsta! Te zgîlție și când stă! Uite, simți cum tremură? Are arcuri sensibile!” „Nu e de la arcuri, zic, e de la mine!”

Dimineața, când m-a privit colegul meu, a început să plîngă. „Ce ai?” zic. „Mi-e milă!” zice. „De cine?” „De tine! La a doua premieră te pierd!” Pe la prânz, când însoțitorul a deschis ușa și a rostit „Sosim!” eu m-am repezit la semnalul de alarmă. Dar m-au oprit la timp.

Am coborît în gară și am pornit-o spre oraș. Am oprit un trecător: „Vă rog, încotro e teatrul?” Mi-a explicat. Când s-a depărtat l-am auzit mormăind: „Uite la el, trage să moară și-l arde de teatru!”

Peste câteva ore am intrat în sala de spectacol. Ne-am așezat. Lîngă mine, colegul meu. Lîngă el, regizorul. Și de jur-împrejur publicul. Nici o scăpare. Am chemat plasatoarea: „Cite uși

aveți?” „Șase”. L-am șoptit colegului meu: „Mă duc... mă duc să-mi iau bomboane!” M-a apucat de braț și a scos o pungă: „Na-ți bomboane!” Am rămas. Când a bătut gongul, parcă mi-a dat cineva un pumn în ceafă. La al doilea gong, am simțit că mi se tale picioarele și când s-a stins lumina parcă m-am stîns și eu. Regizorul s-a întins spre mine: „Nu mai bate cu picioarele că tulburi spectacolul!” Am șoptit: „Nu e cu picioarele! Îmi bate inima!” Am văzut apoi ca prin vis cum s-a ridicat cortina, am auzit ca de departe primele replici, apoi am simțit că o pornesc în jos. Și am mers, și am mers, și am mers, pînă m-am trezit.

Eram întins pe un pat. În jurul meu actorii, regizorul, colaboratorul meu, lume. Am șoptit „Cum a fost?” „Foarte bine!” mi-a răspuns o voce. Am închis ochii, am zîmbit și am început să respir. Când am deschis ochii din nou, am zărit la capătul patului un tinăr necunoscut, care mă privea cu milă. Am rostit: „Ăsta cine e?” Mi-a răspuns un actor: „Dumnealui e cronicar dramatic!”

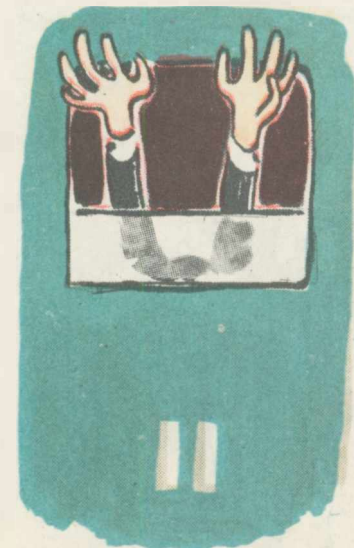
Și am leșinat din nou. Acasă mă așteptau toți. Urări, îmbrățișări, sărutări, bucurie mare. Numai tata, care merge pe șaptezeci, m-a întrebat: „Ei, cum a fost filmul?”

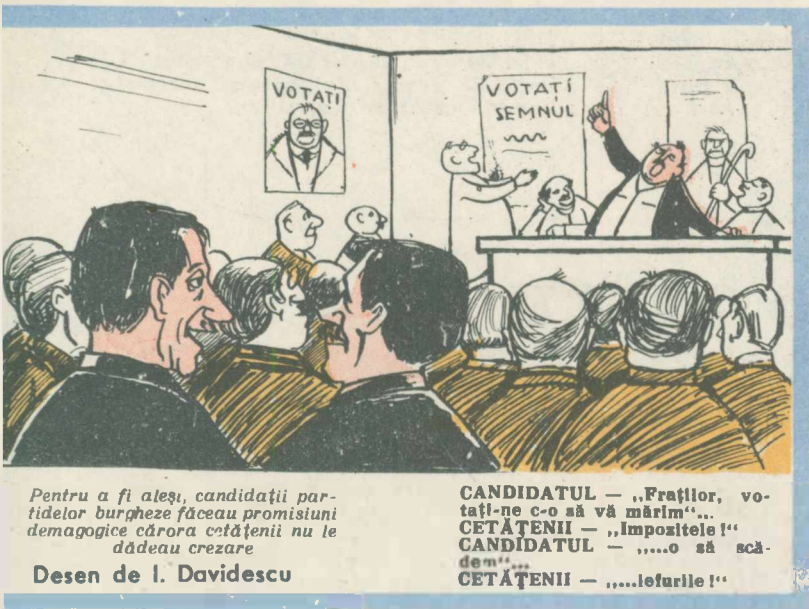
După o săptămînă am ris și eu pentru prima dată.

Desen de E. Arno

— Poate acum ai să ne înțelegi și pe noi? ? ? !

I. AVIAN

1, 3, 8, 14

Zile numărate înaintea lui 1 martie. Adie proaspătul anotimp. O, primăvara! Ah, primii ghioceli! Val, mărtișoarele! Iubesc primăvara pentru cele dinții petale albe și firave, mă încântă primăvara pentru beteala strălucitoare a razelor, sînt însă îndrăgostit de iarnă pentru că vine fără mărtișoare! Ah, dacă ați bănuț prin cîte am trecut eu în ultimele zile.

În răstimp de numai două săptămîni mi-e sortit să trec prin trei emoții dintre cele mai costisitoare: 1 martie - mărtișorul, 8 mar-

tie - Ziua Femeii, 14 martie, - ziua soției. Fi-rește, îmi vor recomanda unii să comasez cele trei zile festive, într-un singur cadou.

Este imposibil să susțin soția, să comasez trei cadouri într-unul singur, fiindcă de obicei se comasează lucruri asemănătoare: două fabrici de textile de pildă, două întreprinderi de pielărie, sau două unități de

blănărie. Dar să comasezi un taier, adică textile, cu o pereche de pantofi cu crep, adică pielărie, cu o haină mutton doré, adică blănărie, asta încă nu s-a pomenit în analele istoriei. În analele istoriei, i-am dovedit eu pe larg, nu s-a pomenit nici ca o femeie să se sărbătorească de trei ori în două săptămîni, cu alte cuvinte la fiecare o sută douăsprezece ore: pe plan tradițional 1 martie, pe plan internațional 8 martie, și pe plan de naștere personală 14 martie. Mi-a răspuns că nu e dînsa vinovată, și m-a trimis să discut cu forurile competente. În aceeași clipă a apărut pe ușă unul din aceste foruri: mama ei.

M-a adunat la pieptul ei, mi-a depus un sărut pe frunte și mi-a vorbit din inimă:

- Ginerică scump, peste cîteva zile e 1 martie... după aceea 8 martie...

- Da, mamă soacră, tocmai despre asta discutăm cu Mariana. Mă pregăteam să vin la dumneata să-ți...

- Mulțumesc, dragul meu, mulțumesc. Fericită bătrînețe mi-a hărăzit cel de sus. Gînere, gînere, dar tot băiat sîn a rămas. D-asta am și venit la voi: să nu cumva să cheltuiesti bani...

- Nu, mamă soacră, nu...

- Să nu cheltuiesti bani pe fleacuri. Dă-ți o-ncolo de treabă. Sintem între neamuri și nu se cuvine să ne formalizăm...

RADU STANESCU

PROBLEMA „PROBLEMELELOR”

Am o adevărată fobie pentru cuvîntul „problemă”. Asta mi-a rămas încă de pe timpul cînd eram elev în clasa a doua primară. Aveam pe atunci un învățător înalt și slab, înăcrît de suferințe gastrice, a cărui singură plăcere în viață era să ne dicteze ca teme pentru acasă probleme de solul acesta:

Un om bogat e pe moarte și cheamă la căpătîiul lui pe cei trei fii ai săi, Ion, Gheorghe și Vasile, ca să le împartă averea. Lui Ion îi lasă o parte de două ori și jumătate mai mare ca cea a lui Gheorghe, lui Gheorghe de patru ori cît lui Ion, minus partea lui Vasile, iar lui Vasile cît rămîne dacă scazi partea lui Gheorghe din partea lui Ion. Să se afle...

În sfîrșit, ce să se afle nu mă mai interesa pentru că n-am aflat niciodată. Veneam acasă și mă plîngeam lui taică-meu că am o problemă foarte grea. Tata spunea: „Lasă că ti-o rezolv eu prin algebră” și se apuca s-o citească de vreo zece ori, umplînd patru coli de hîrtie comercială cu socoteli. Pe urmă, exasperat de nereușită îmi arunca foile-n cap strigînd că sînt un dobitoc care n-are să ajungă niciodată om și pleca urlînd: „Decît așa viață, mai bine mort”, ducîndu-se să joace table la un vecin.

Mama mă privea cum casc ochii neputîncos în caiet, tristă de parcă ar fi văzut tabloul „Martirajul sfîntului Sebastian”, unde barem „problema” era rezolvată, sfîntul neavînd moștenitori și nici avere.

Și uite așa, plecam a doua zi la școală cu problema nefăcută

nutrînd în suflet speranța că poate bogătașul n-a murit sau că-n ultima clipă s-a răzgîndit și a lăsat întreaga lui avere unul cămin de fete bătrîne. Asta însă nu se întîmpla niciodată și totul se reducea la niște palme răsunătoare pe care le încasa nedumeritul meu cap tuns cu numărul zero.

De atunci am rămas cu o ură neîmpăcată împotriva bogătașilor care nu se mulțumesc cu potlogăriile pe care le fac în viață, ci și atunci cînd mor își lasă averea nu prin testament ca toți morții cumsecade, ci prin „probleme”.

Și dacă acum dumnezeu ne-a ajutat și am scăpat de bogătași, eu unul de „probleme” n-am scăpat.

Șeful meu e și el un mare inventator de probleme. Totul este pentru el o problemă. Dacă femeia de serviciu n-a măturat ca lumea într-o zi, asta se transformă în „problema curățeniei și igienei la locul de muncă”. Dacă eu am pierdut radiatora și m-aude cerînd alta unul coleg, asta este „problema păstrării bunurilor obștești ca lumina ochilor”. Dacă dactilografa a mîncat

un „1” într-o adresă trimisă filialei, șeful își notează în agendă: „de rezolvat problema analfabetismului la intelectuali”. Sau dacă un coleg de birou vrea să deschidă fereastra, un altul o vrea închisă, iar șeful aude discuția, imediat apare în agendă: „problema coexistenței pașnice în birouri”. Și cum șeful are nivel și nu vrea să rezolve problemele sector, ci numai în colectiv, toate aceste probleme devin puncte pe ordinea de zi a nenumăratelor ședințe pe care tot șeful, senin, le convoacă sub titlul „Ședința pentru rezolvarea problemelor de producție”.

Așa că ieri, cînd la terminarea programului toți salariații părăseau gălăgioși clădirea instituției, noi stăteam cumînți cu cite o foaie de hîrtie în față, așteptînd ca șeful să declare deschisă ședința în care se discuta cazul unui coleg ce venise la birou cu papillon, fapt care pe ordinea de zi se transformase în: „problema sobrietății vestimentare, cheazășia depășirii planului pe sortimente”.

Eu aveam în buzunar două bilete pentru matineu la „Parisul pe gheață” și ședeam ca pe foc. Era ora patru și trebuia să mă-ntîlesc cu nevastă-mea în fața circului la 5 și 25. Șeful a început cu un istoric al cravatei, punînd problema: „e cravata necesară sau nu?” Din aceasta a dedus două probleme secundare: „problema nodului mic și cea a nodului mare”. Introducerea a durat 20 de minute, fiind necesare și două completări a doi tovarășși experți în cravate, unul tînăr și sportiv, care umbla numai cu gulerul răsfrînt și altul bătrîn și astmatic care poartă la git un șal de lînă pe care nu-l scoate nici iarna nici vara.

Apoi șeful a trecut la problema principală, și anume papillonul. Aci a discutat despre problema cuvîntului „papillon”, vocabulă de origine franceză, care, după părerea a două treti plus unul dintre cei prezenți înseamnă fluture, iar după părerea celorlalți este denumirea unei vechi piese suplimentare la jocul de șah, care a dispărut încă înainte de apariția șahului și a cărei formă o păstrează pînă-n zilele noastre papillonul. După lungi și aprinse discuții, șeful a opinat pentru prima soluție, urmînd ca problema șahului să fie rezolvată ulterior cerîndu-se un supliment de informații. De la problema „fluture” șeful a trecut la problema „flusturatec” de unde au țîșnit fatal: „problema cosmopolitismului în artă, problema curățirii zăpezii de pe trotuare în colectiv sau individual, problema zăcămintelor petrolifere din Sahara, problema vieții în planeta Marte” și alte nenumărate probleme care trebuiau rezolvate acolo, pe loc și fără zăbavă.

Ceasul era 5 și 20, iar eu văzînd că șeful discută în mod analitic problema rîmelului de pe genele dactilografei, am sărit în sus și, amintîndu-mi de tata, am strigat: „Să încercăm rezolvarea lor prin algebră!”

La care șeful m-a privit muștrător și a schimbat urgent ordinea de zi, trecînd la punctul unu: „problema înadaptabilității elementelor rămase în urmă cu comandamentele vieții sociale”...

La ora 8 și 40 mă îndreptam spre casă gîndîndu-mă nu la problema scandalului pe care o să mi-l facă nevastă-mea, ci la problema inventării unei mașini, chibernetice, în care să bagî capetele pătrate și să le scoți într-o sutime de secundă rotunde. Iar, dacă, din cauza unui defect mecanic, capul pătrat rămîne în mașină, nu-i nimic. De problema asta o să mă ocup eu.

- Sigur, mămică soacră, asta spuneam și eu...

- Să ne formalizăm și să mă trezesc pe urmă că-mi oferi niscaiva nimicuri, fără vreun folos pentru mine. D-ala țin să știți din timp ce mi-ar trebui: un frigider, mamă, un frigider „Pinguin”.

Am simțit cum mă la, așa, cu călduri, de parcă mi-ar fi pomenit nu de frigider, ci de reșou...

- Mamă soacră, am bilbit eu, tremurând din toate măduarele, ca scos din frigider, pâl de 1 martie se poartă mărtișoare. Cum o să-ți prinzi de git un frigider? Nu ține șnurul...

- Ține, măică, ține, că nu-l pun la git, îl pun la priză.

- De 1 martie se obișnuiesc mici atenții, fără importanță! Nu pot strica eu tradiția cu un frigider...

- Ai dreptate, putule, mi-a scăpat amănuntul ăsta. Așa e. Atunci frigiderul o să mi-l aduci de ziua Marianei.

Inghetașem.

- Cum adică? De ziua Marianei, să te aniversiez pe dumneata?

- Te cred, putule. Dacă n-aș fi fost eu, n-ar fi fost nici ea.

Mă gindeam cum s-o întorc să nu mai fie nici frigiderul.

- E firesc, de onomastica Marianei să mă sărbătorești și pe mine. În nașterea ei, am avut și eu un oarecare amestec. Ce-ți închipuți? A adus-o barza?

Și pentru că nu a adus-o barza, trebuia să-i aduc eu un „Pinguin”... Am încercat să-i expun o sumedenie de neajunsuri ale frigiderelor: că se intrerupe curentul electric și se strică laptele, că se defectează o piesă și pînă e înlocuită se încălzesc alimentele; pînă la sfîrșit a fost de acord cu mine, și mi-a propus să-i lau și un răcitor pe lângă frigider... Am continuat imediat plin de entuziasm să-i demonstrez că piesele nu se defectează atît de lesne, curentul se intrerupe o dată-n Paște, ea a rămas incintată, a renunțat imediat la răcitor și, în schimbul lui, mi-a cerut să-i fac rost de un aragaz, cu patru ochiuri, cuptor și două butelii. După îndelungi tocmeli am convenit la unul cu două ochiuri fără cuptor și o butelie. Am trimis-o totuși după aceea pe Mariana, să intervină pentru reducerea prețului de cost al cadoului, și pînă la urmă a rămas un aragaz cu un ochi, fără butelie, cu o condiție: să se mute la noi în casă și mama. Am sărit ca fript de aragaz, și am scos un „nu” jumătate înspălmîntat, jumătate jalnic, cu riscul să-i cumpăr orice. Și dacă n-ar fi fost în preajma „Zilei Femeli” cred că s-ar fi adunat vecinii să ne potolească, pentru că eu nu știu de glumă nici cînd scriu la „Urzica”.

Am luat-o pe Mariana deoparte și i-am arătat că în oraș s-au pus în vânzare mărtișoare minunate din duble care nu se u-

zează niciodată, oricît le-ai folosi, spre deosebire de crep care se rupe în contact cu asfaltul și de talor care se roade în înghesufala din tramvai. Ea m-a sfătuit să nu-mi fac inimă rea și mi-a făgăduit că n-o să le uzeze, fiindcă o să circule numai cu taxiuri...

I-am povestit despre niște iepurași din material plastic, cu lănișor, expuși în vitrină la „Bljuterla”; ea m-a asigurat că n-o interesează iepurașii, ci numai lina angora de pe ei și mi-a mulțumit pentru ideea sugerată: o jachetă de angora fiind într-adevăr un lucru distins și necesar...

Am lăsat baltă iepurașul și i-am povestit despre coșarii cu pămătuș și cu șnur. M-a rugat să-i cumpăr o cutie mare de pudră, deoarece pămătuș are...

Ne-am așezat la masă. N-am mai scos o vorbă pentru că flecare cuvînt m-ar fi costat bani grei. Apoi, în liniște, m-am furișat în dormitor și m-am culcat. Toată noaptea am visat coșarii cu pămătușuri de crep, curățînd frigiderul în care se zbugulau pinguini îmbrăcați în taloare și jachete plicate cu iepurași, iar pe nevastă-mea atîrnîndu-mi de git un mărtișor înfățișînd-o pe mama soacră odihnîndu-se pe reșoul de aragaz cu butelii stînsă. Am sărit bulmac din pat și am început să urlu.

- Aprindeți aragazul! Aprindeți aragazul!

Și m-am trezit. Spre prînz, amărit foc, cu carnetul CEC în buzunar, m-am pregătit să ies în oraș. Mama soacră mă fură din ochi:

- Mă gînerică, mă, nu te speria... Să nu-mi cumperi nimic!..

- Nici mie, adaugă Mariana.

- Cum așa? ! Ingin eu încremenit, dar stăpînit de o vagă speranță.

- Păi ce să te mai obosești astăzi, intervine nevastă-mea. A făcut mama socoteala, că tu uști, cum ai uitat toată viața: la 3 martie împlinim zece ani de cînd ne-am luat...

- Zece ani? zic.

- Zece! face mama soacră.

- Zece! face de parcă m-ar executa, Mariana.

- Zece ani? fac și eu. Și înghin, mai departe, luminat de o nădejde: Mariana, ingerașule, zece ani e abia începutul. Să aștepti încă 15 pînă la nunta de argint, că tu ai o inimă de aur, și o să mă înțelegi. De ce să arunc banii acum pe un talor de stofă cînd peste 15 ani o să apară taloare din mase plastice mai rezistente, care o să te țină pînă la nunta de aur!..

Și de atunci mereu recapituliez: Intii martie, trei martie, opt martie, paisprezece martie..

Și mă întreb, pînă la sfîrșitul lunii ce mai vine...

Fost bancher,

fabricant,

deputat, etcetera...

SU

Ultimul
urmaș
al lui
Agamiță
Dandanache

de SORIN PETRESCU

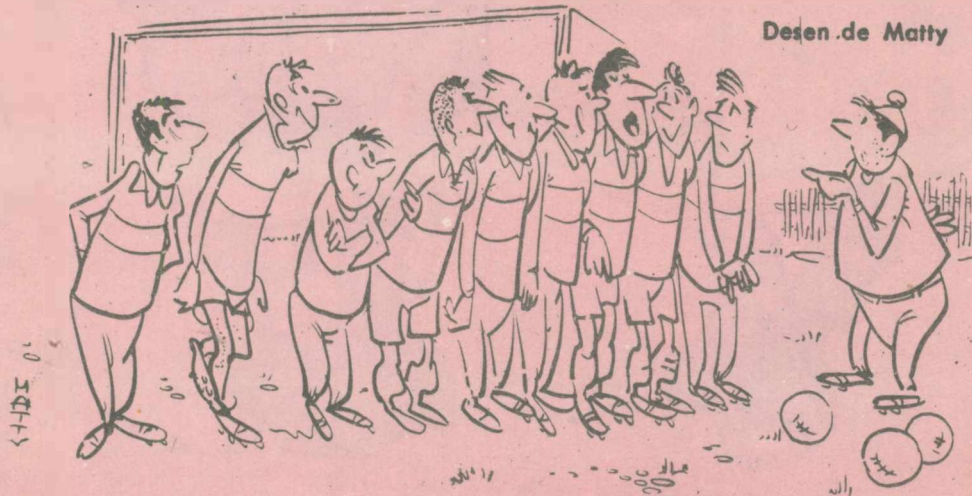
De ani întregi îl văd pe aceeași bancă,
Într-un același colț de Cișmigiu.
Stînd gînditor, în straiul lui de stancă
Privește peste oameni în pustiu.

Poartă-jiletcă neagră, guler tare
și în piciorul gol pantofi de lac.
Un manechin decolorat de soare
scăpat de la talciocul altui deac.

Obrazul gri, viclean cum altul nu-i
e-un rîu de piei curgînd spre git molcom
Sub ochi înaltîrnă două pungi galbui,
Ultimele ce le mai are - acum.

Pregătiri pentru deschiderea sezonului sau teorie și... practică

Deșen de Matty

- Să presupunem că chiar în primul meci iei mingea... și demarezi tare pe extremă. Fundașul iese și-ți taie unghiul. Ce faci?
- Intii și intii îi dau una în coaste că-i datorez din sezonul trecut.

Miroase apoi a mușcăci boerul.
Cîndoa, a mirosit foarte frumos,
Căci avea bani cu ghiotura bancherul,
și vezi că banii, totuși, au miros.

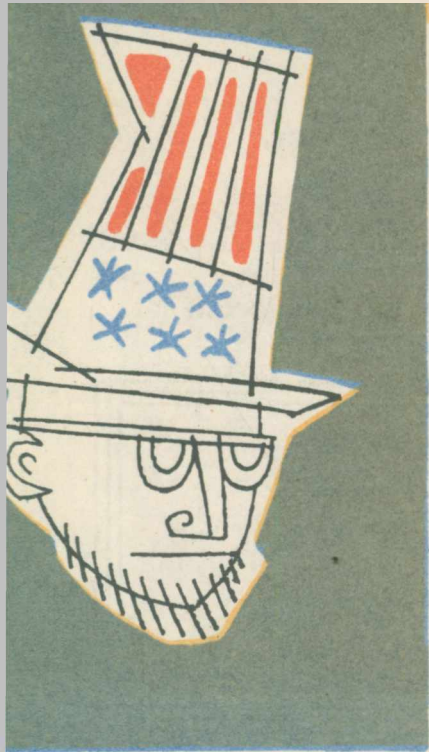
Cu aur, multe lucruri cumpărase.
Avea un bloc, o fabrică de sunci
și o alta de produse uleioase,
care-l ungeau la inimă, pe-atunci.

Își tirguise domnul și soție
- un bibelou cu păr ca griul copt -
Ba se-nfipsea și-n deputăție,
că combătea de pe la patrușopt.

Și multe alte i-au plăcut a strînge
dar mai cu seamă, prin mijlocitori,
a strîns pe mâinile-i atîta sînge
cîți au căzut, în lupte, muncitori.

Nu. N-a tras el. Și, după aparențe,
nu-i oinovat de moartea nimănu.
Dar gloantele ce se-nfîgeau în zdrențe
porneau, totuși, din portofizitul lui.

...De ani îl văd, în straiul lui de stancă,
Privește peste oameni în pustiu,
Avea cîndoa în strada Bursel bancă.
Și are și-astăzi. Dar... în Cișmigiu.

Rătăcit printre Stele

În sfârșit, chestiunea sateliților artificiali sovietici, care au produs, cum se știe, atita vîlvă în lumea întreagă, a fost elucidată recent, în chip definitiv. Un distins profesor portughez, d. Varela Cid, directorul studiilor aeronautice de la Institutul de cercetări tehnice superioare din Lisabona, a declarat presei următoarele:

„Sateliții artificiali nu există, lumea a fost păcălită de propaganda sovietică.”

„Statele Unite sînt în avans față de

U.R.S.S. în acest domeniu. Unu-ne-a Sovietică a inventat această poveste cu „sputnici” ca să facă impresie”.

În momentul redactării acestei note, am primit la redacție un telefon de la corespondentul nostru din cartierul Străulești, tovarășul Gogu Popescu, lăcătuș, care ne-a relatat că a văzut aseară, cu ochiul liber, de pe acoperișul locuinței sale din str. Dobrogei, cel de-al doilea sputnic sovietic.

- La ora 18,56, azimut 236(nord-est)

- ne-a precizat pescu.

Am profitat și am aduce la cunoștința tuturor cititorilor noștri rela Cid.

- Domnul nostru ne-a declarat

- Poate că noi nu știm

- Nu e nevoie să

rășul Gogu

mai veche ca

lucrurilor re-

mele de „te-

de domni E

e la fel de a-

nici pe cit o-

de Orientul

- De altfel

torul nostru

atit derigr-

nevoile să-

incordezi pe

SCURTE ȘTIRI

Georgia

Ieri a avut loc în Georgia o adunare a Ku-Klux-Klan-ului, convocată în scopul demonstrării condițiilor bune de viață pe care le au negrii în S.U.A. Au luat cuvîntul, ca invitați de onoare, negrii Jimmy Brown și Joe Smith, precum și negresa Helene Matthews. Din partea Ku-Klux-Klan-ului a luat cuvîntul mister Vanderbilt, care, după ce au vorbit cei trei negri, a „tras” concluziile, nimerind în plin numai pe doi dintre ei.

Chicago

În clasa a patra a unei școli primare din Chicago, a fost descoperită o mare bandă de traficanți de stupefiante, formată din 25 de elevi. Fiecare elev avea un beneficiu de 80-90 dolari pe lună. Întrebat ce crede despre această situație, dirigintele clasei a declarat: „Nu știam că am în clasa mea asemenea bandiți. Eu știam numai de 40-50 dolari de cap lunar. M-au ars bandiții de o mie dolari pe an!”

Michigan

Ieri a avut loc un meci de fotbal american între echipele Universităților din orașul C. și orașul N. La începutul meciului, căpitanii celor două echipe au schimbat tradiționalele buchețe de flori. Apoi meciul a început într-un ritm îndrăcit, dar după o jumătate de oră a fost întrerupt întrucît rezultatul era opt la opt (16 grav răniți).

Muzica a înțonat imnul sportiv de Chopin, iar la sfârșit echipele au schimbat tradiționalele coroane de flori.

Echipele Universității din orașul C. a făcut contestație întrucît, după cum a spus conducătorul ei, adversarii au pus în joc o mîngie cu explozie întrizată.

S. R.

Desen de H. Leru

„MĂRȚIȘORUL”

IN

Pe

După cum veștan „Volta” descoperit în țel unor oameni element subvizi săși existența vorba de cel din localitatea ginia, cunoscută înfățișarea colecționar de mască inofensivă și îndemnat teliei, au izbit pînă și pe emacker, prelatelice Americii mai importanți gen din America emacker, ar susținut ca asociației a Hedric. Norvegia, niște cercetînd cu descoperit a masive și v sovietice și

Grație aceoră, bravii telice și-au de-a face „roșu”, care știe, sub asistat ajutorul timp răstoarne ge

Bineînțeles s-a refuzat aștia filatelice și demascată

Cum se vafamosului mocrățiel a mared...

Jos g

Optimist, gaurile din care, pînă și catastrofe, Ați auzit, de ale optimiz

varășul Gogu Popescu
 nprejurare pentru
 înță coresponden-
 e profesorului Va-
 or are lipsuri! -
 așul Popescu.
 orba de o teorie
 pus noi.
 ne-a răspuns tova-
 1. - E o teorie ceva
 e să nege existența
 noscută și sub nu-
 lului" și elaborată
 wer și Dulles. Ea
 în materile de sput-
 edit a fi în materile
 fu...
 ontinuat interlocu-
 rsul sputnicilor e
 recizat, încît nu e
 i transă sau să-și
 citatea pînă la ac-

cident pentru a-și descoperi. Altminteri,
 aplicînd această tehnică a bănuțelii
 și a ghicțului, pe care o folosește în
 prezent domnul profesor, d-șă riscă să
 obțină aceleași rezultate lipsite de
 prestigiu pe care le obține cîndva
 o altă savantă, cunoscută sub numele
 științific de Mafalda, care însă își
 cheltuie perspicacitatea și bănuțelile
 nu numai asupra stelelor ci și, mai
 ales, asupra zăfului din ceștile de
 cafea și a cărților de joc.

Am mulțumit corespondentului nos-
 tru pentru interesantele sale precizări
 și l-am întrebat în incheiere dacă are
 de adresat vreun mesaj distinsului
 savant de la Lisabona.

- Nu, ne-a răspuns tovarășul Gogu
 Popescu. - Adică, ba da, un vers, un
 celebru vers rominesc:

"...altuia mai vrednic locul tău îl
 lasă!..."

I. C.

UMINA FAPTELOR

filatelică

ormează ziarul el-
 iere", recent a fost
 A., grație vigilen-
 bine, un pericolos
 care amenința in-
 tulul american. E
 l Travis K. Hedric,
 gton, statul Vir-
 multă vreme sub
 și inocentă de...
 ci postale. Această
 recum și stăruința
 în domeniul fila-
 el înducă în eroare
 abilități mister Sho-
 ele Asociației Fi-
 cea mai veche și
 ganizație de acest
 nt: adevăr, d. Sho-
 pentru moment, a
 ra că membru al
 osului Travis K.
 au găsit, cum spu-
 mai vigilenți care,
 e d-lui Hedrik, au
 tre altele, și niște
 de serii de mărci...
 el

Intrușiparea cea mai concludentă
 a optimismului e de fapt, după cum
 s-a stabilit recent, directorul poliției
 din New York.

Iată două din cugetările celebrului
 personaj, care vor adevări, fără in-
 dotală, „culmea” atinsă de domnia sa:

1) „Dacă vînzarea stupefiantelor în-
 registrează un succes atît de mare la
 noi, aceasta se datorește faptului că
 țara noastră e o țară prosperă”.

2) „Dacă criminalitatea juveni-
 lă crește neîncetat într-un ritm con-
 siderabil, aceasta se datorește faptu-
 lui că americanii sînt oameni virili,
 plini de forță și de voință”.

Deocamdată atît.
 Așteptăm explicațiile la fel de pro-
 funde și de optimiste ale distinsului cu-
 getător în legătură cu alte mari calami-
 tăți americane. De pildă, în legătură cu
 marele număr de șomeri din S.U.A.,
 sau în legătură cu marele număr de
 alienași mintali (între care unii suferă
 de exces de pesimism și se aruncă pe
 fereastră!), iar alții de exces de op-
 timism (și se aruncă... în considerații
 oarecum filozofice!).

scoperiri de ultimă
 ai asociației fila-
 ima imediat că au
 primejdios agent
 ărea, poate, cine
 iău nevinovat și cu
 lui „comuniste”, să
 american l...
 tulul conspirator l
 intrarea în asoci-
 Mai mult, el a fost
 a opiniei publice.
 hiar după moartea
 rthy, apărarea de-
 ne e în mîini de

din șvaiter!

l, e cel ce nu vede
 val. Optimist e cel
 enorociri, dezastre,
 și o parte bună.
 enumărate „culmi”
 oate sînt fleacurile...

După puteri

După cum relatează ziarul „Libé-
 ration”, reluîndu-și în primire postul

SPUTNICUL SOVIETIC : — Bine ai venit ! Vom coexista pașnic.

Desen de Al. Clenciu

de ministru de interne în cadrul no-
 ului guvern francez, d. Bourges-Mau-
 noury, fost prim ministru, a declarat:
 „Mă voi ocupa mai întîi, cu toată
 energia, de problema algerienilor din
 Franța”.

Trebuie să recunoaștem că, după
 eșecul încercărilor sale din trecut
 apropiat de a „rezolva” (cu ajutorul
 parașutiștilor și a represunilor de
 tot felul) problema algerienilor din
 Algeria, de data asta obiectivul ales
 de d. Bourges-Maunoury e parcă ceva
 mai ușor de atîns.

E, oricum, o dovadă de progres în
 aprecierea forțelor proprii!...

Istoricii au cuvîntul

D. Duncan Sandys, ministrul bri-
 tantic al apărării, a declarat de curînd

în hohotul de ris al Camerei Co-
 munele, următoarele:

„Guvernul a fost mulțumit pe deplin
 de desfășurarea operațiilor din Suez
 pe toate treptele. Această campanie
 va fi studiată, fără îndotală, în viitor,
 de istoricii militari”.

Va fi studiată, cu siguranță, pentru
 a se stabili cum a fost cu putință o
 asemenea sălbatică stupiditate în plin
 secol XX.

Deocamdată, profitînd de timpul său
 liber, o studiază, firește, d. Eden, ini-
 țiatorul ei, și, pînă la urmă, cum se
 știe, beneficiarul oalelor sparte cu
 acest glorios prilej!...

ION CALIMARĂ

AUREL FELEA

AM SCRIS O PIESĂ

*M-am spus: nu mai pot sta indiferent!
E ceasul să răspund și eu „prezent”,
La marea, admirabila chemare
A zilelor de astăzi!*

*Prin urmare
Voi scrie o piesă nouă, îndrăzneată,
Cu rădăcinile adânci în viață,
O piesă plină care să palpite
Tumultul oremilor de noi trăite!
Zis și făcut!
Dar, precaut,
Dorind ca încă de la început
Să capăt cât mai mult talent și har,
M-am deplasat la Fondul Literar
Cu o cerere în mână, de aprobare
A celor, cum se spune, necesare
Documentării mele pe teren,
Apoi, victorios, cu primul tren,
M-am dus la Petroșani, acolo în mână,
Să văd cum ies cărbunii la lumină,
Pe urmă am plecat la Hunedoara
Să văd oțelul înroșit ca para;
De aici m-am îndreptat spre Comănești,
Să văd petrol și sonde românești,
Am vizitat și Reșița, masivă,
Am vizitat chiar și o locomotivă,
Apoi Bicazul, cu o hidrocentrală
Cum nu e alta nici în Capitală,
Am mai umblat... dar unde n-am umblat?
Și, în sfârșit, perfect documentat,
Cu agenda plină m-am întors acasă
Și-am scris o piesă mare, curajoasă,
Cu un titlu cum de mult îi ducem dorul:*

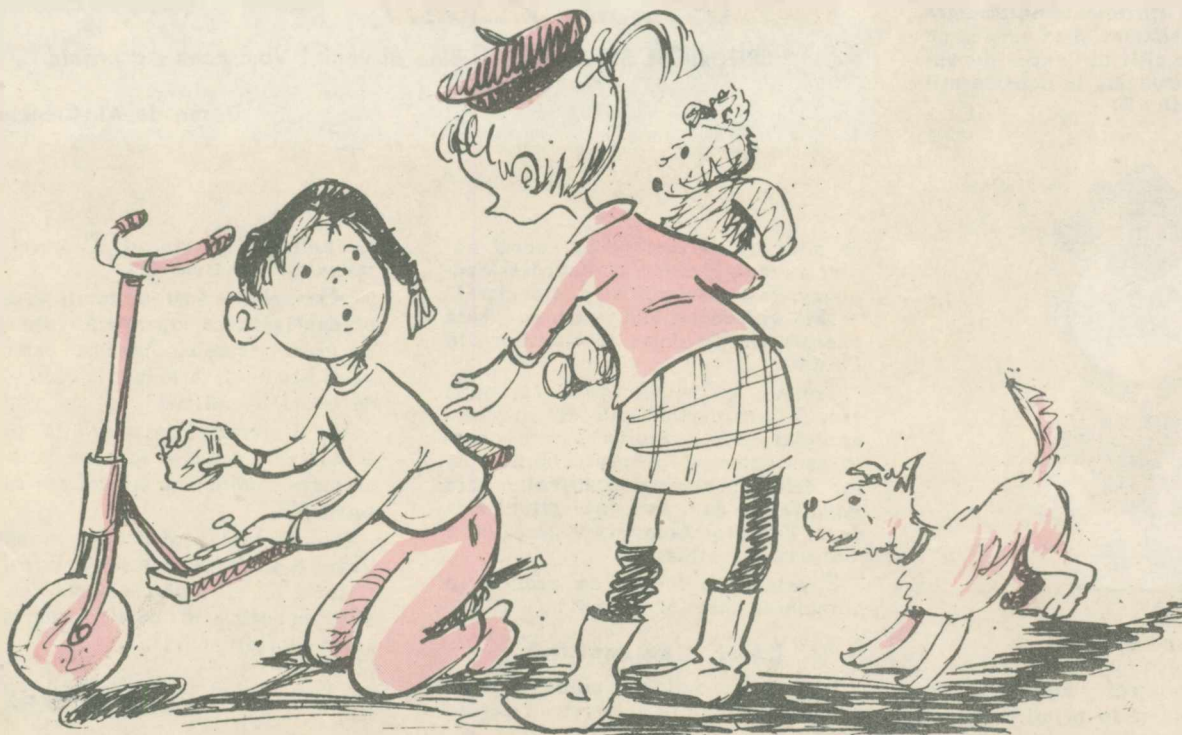
„Io, Dragoș Vodă, Descălciătorul”...

Gravură de Jules Perahim
din Expoziția interregio-
nală de arte plastice

ORBUL CU PICIOARELE

ȘI OLOGUL CU OCHII

Desen de E. Arno

— Să ne jucăm de-a
directorul, tu ești șo-
ferul, și ne plimbi pe
noi, familia directo-
rului.

AM FIERT

INIMA SATULUI

Iară se fac alegeri. Iară au să zică lăutele și trîmbițele pînă la miezul nopții. Doamne, doamne, ce mindrețe are să fie la alegeri. Că acuma, știi și dumneata, omul alege pe cine vrea. După ce altminteri, nu se mai poate. Că vremea și steaua domnului Hărțăgan dus-au și nu mai vin. Am pus cruce pe ele și-am zis: aleluia, domnule Hărțăgan și să dea Dumnezeu să mai fii primar cînd o făta scroafa vîței. I-am zis bine, așa-i? Da' ce, dumneata nu știi? Cînd se făceau alegeri se suia domnul Hărțăgan pe butoiul cu răchie și vorbea pînă făcea spume la gură.

- Fraților, noi, țărâniștii, sintem cu neamul și cu țaranii. Ori țivilizăm satul, ori îl ducem pe liberali unde-a dus mutul iapa. Că dacă sint rele în sat și sărăcie lucre în casele țărănilor, numai liberalii-s de vină. Jos cu ei! Trăiască România mare! Trăiască țărâniștii! Și-amu să se destupe butoiul și să se bele pînă ametește pămîntul!

He, da' ce crezi dumneata, că domnul Gălbănescu de la liberali sta cu mințile-n sin și cu limba moartă în gură? Da' de unde! A adus și dumnealui un butoi de răchie, l-a pus în gura uliței, s-a supt pe el și zblera de se clătina răchia sub el.

- Rominași! Dacă vrei ca opînca să rămîna la muzeu și cizma în piciorul țaranului, aci mi-s. Votați-mă! Dacă vrei să săpați groapă de moarte țării și satului, votați-l pe țărâniștii!

Mamă-doamne, și se pornea după ala o clomăgălală de se alegeau rumînii cu coastele rupte și cu dinții risipiți lingă butoalele de răchie. Ei, da' cum o-ntorceai, cum o suceai, pînă la urmă tot nu țeșeam din iad. Că de-l votai pe domnul Hărțăganu, îți întîndea dracul mina dreaptă; și dacă ziceai „trăiască domnul Gălbănescu” îți întîndea satana mina stîngă. Așa că, vezi dumneata: pe vremea primăritului, noi, rumînii de rînd, ne-am ales cu vorba ala și domnul Hărțăgan cu un bîrt la ulița mare. Eu, de ce să mint, l-am votat și pe dracu și pe satana.

Ei, da' nu țiam spus ce pe trecere întîndeau domni Hărțăgan și Gălbănescu cînd se-ntîlneau la Arad. Atunci, nu mai erau dușmani. Mergeau la căfana „Tri stele”, chemau lăutașii la ureche și țineau pe genunchi cîte-o mîierușcă ce dușnea a lene și a domnie. Și-apoi, bătăi puterea lui Dumnezeu, cînd se-ntorceau în sat se băgau la femeile rumînlor plecați la cătănie, să facă ris de ele.

Hei, omule, țiam mai spus că atunci cînd mi-s vorbă lungă, să mă tragi de minecă. Da' vād că ești încrunțat și-a

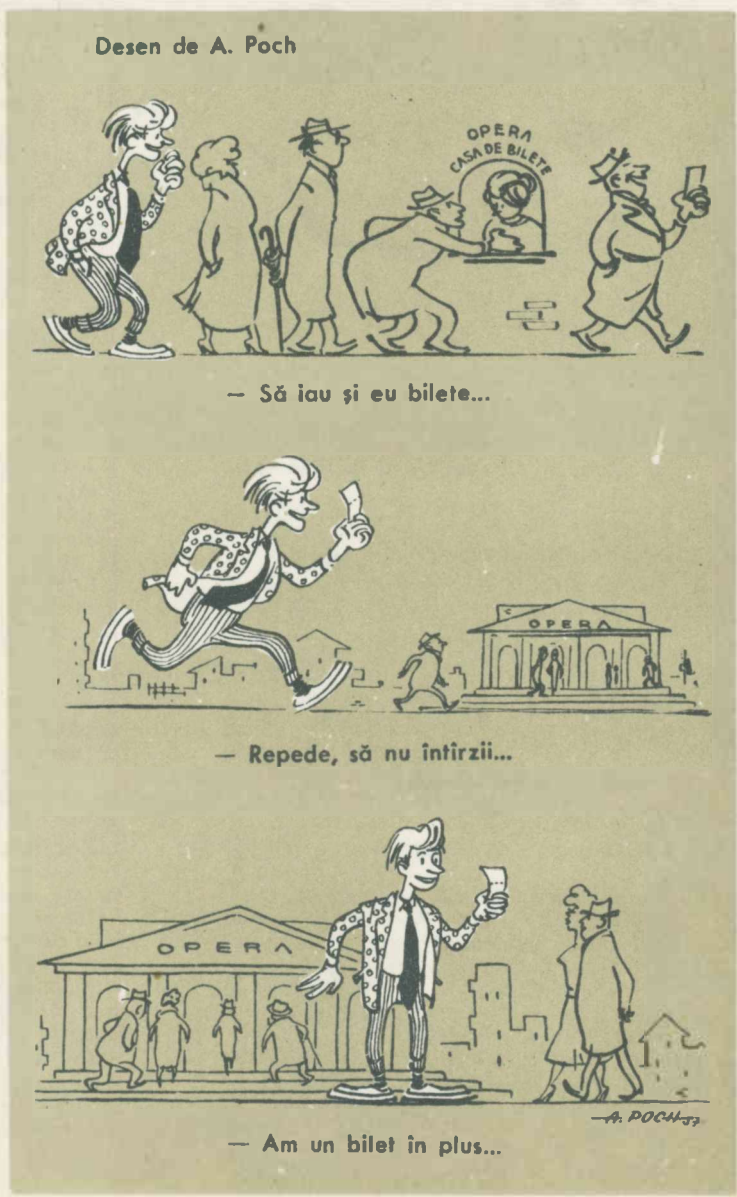
picat pe gînduri. Ți-i ciudă pe domnul Hărțăgan, ghicitor-te-am? No, lasă-l în plata domnului, că pe primăritul lui, țiam mai spus, am pus cruce și-am zis aleluia.

Și-acuma, cu vola dumitale, lasă-mă s-o iau iară de la început. Că, doamne, dragu-mi-i de-o vreme-ncoace, cînd se fac alegeri. Că pe Achim, președintele sfatului, eu l-am făcut deputat. Adică eu l-am propus. Și cum am propus eu, așa au făcut și oamenii. Eu țiam mai spus: mi-s prieten cu Achim, da' cînd face vreo treabă pe dos, îl iau în sama mea și-i pregătesc o bucurie ce-l ustură pînă la rărunchi. De ce te rizi? Aha, țiam aduc aminte de pozna ce l-am făcut-o cînd l-au luat pe agronom de la treaba lui și l-au pus să facă tabele în loc să-i învețe pe oameni cum trebuie să lucre pămîntul pentru ca pîta să fie cit roata carului. Ce spui? Că Achim e pîta lui

dumnezeu și cîntea satului nostru? Eu nu mă-ncontrez cu dumneata, da' numa' o săptămîină de-aș mai trăi, lui Achim tot am să-i fac una să nu mă uite în vecii vecilor. De ce sări cu gura? Ce zici? Că Achim e buricul pămîntului? Fie! Da' eu tot l-o fac. Știi cum l-o fac? În gura mare! Să m-audă lumea și țara. Am să strig să m-audă și Țolea cel surd, fierarul. Lasă, știu eu cîte-a făcut Achim. Îl plătesc eu pentru toate. Și dumneata ai să-i plătești. Pe față, nu în taină. Că nu degeaba a venit la rumîn ceasul de dreptate. Vād că începi să fii mînos pe mine. Și muterea mea, Săvituța, e mînoasă. De-o săptămîină încoace e acră cu mine. Cînd l-am spus că am să-i fac una lui Achim, să mă țină-n calendarul inimii cit o fi om, s-a uitat la mine nepricepută și amarită.

- Ce ai, mă, cu Achim?
- Am.
- Știam că ții prieten la toartă din vremea fecioriei.
- Mi-i.
- Vād că-l laudă toate folle.
- Laude-l!
- Și foata de azi îl laudă. Nu vezi, l-a pus și chipul.
- Pună-i-l!
- Mă, da' Achim numa' binele satului îl vrea.
- Vrele-l!
- O tras el electrică la flece casă de rumîn?
- Tras.
- A înălțat el mindrețe de cămin cultural de nu-l găsești pereche în șapte sate?

- nălțat.
- Nu zice el că rumînul nu trebuie să se-ncreeadă în jurămintul chibaburului?
- Zice, doamne ferește, cum să nu zică?!
- Atunci ce ai cu omul?
- Am.
- Și, cum îți spun, dragă tovarășe, și Săvituța mea, care ține la mine ca și-atunci cînd era fată mare, nu știe ce se petrece cu mine și-și face cruce, gîndind - săracu' - că la mîntea mea s-o fi stricat vreo doagă. Da' eu nu mi-s mînos. Ba din contră, mă rid și zic: lasă, Săvituța, că l-o face eu una lui Achim, de s-o bucura și inima ta. Da' ea nu m-a pri-ceput și a rămas îngîndurată, așa cum rămîi dumneata acuma. Da' să vezi, numa': a început să se mire tot satul. Cum sco-team capul din ogradă, fitecine mă lua la întrebare:
- Mă, Alexuța, ce ai cu Achim? Ce tot te lauzi că-i faci una lui Achim, să te țină mîntă cit o trăi?
- Îi fac.
- Bagă sama, că te faci de ris.
- Nu-i bai.
- La Achim ține tot satul, mă!
- Țină.
- Și, iac-așa, l-am fiert pe tot. Și pe Achim l-am fiert. Săracu' Achim! Cînd m-am întîlnit cu el pe uliță s-a uitat la mine ca la un zăpcăuc.
- Ce-mi faci, mă? Ce-ai um-plut tot satul că-mi faci una și... Fă-mi! Dacă mă știi dușman, dă-mă pe față. Du-te la partid, că așa face omul cîntit.
- N-am zis nimic și l-am lăsat să fiarbă. Mai trece o zi, mai trec două și vine duminica. Și se făcu adunare unde s-au strîns toți oamenii și toate mulerile. S-a strîns satul ca să propună oameni pentru deputăție. Mă ridic eu în picioare, cel dintîi, și cer îngăduință la vorbă.
- Dacă-i vorba de propuneri, propunerii să fie. Da!... tovarășul Achim... pentru toate cite le-a făcut...
- Săvituța mea s-a făcut ca părătece și mă trase de minecă, rugîndu-se de mine ca de dum-nezeu, să tac și să stau jos, că mă fac de risul lumii. Oamenii dădeau din umeri și nu price-peau nimic. Și iară l-am dat drumul limbii!
- Multe a făcut tovarășul Achim. Lasă că știu eu.
- Sta lumea cu gura căscată și nu mai răsuffa.
- Eu, iară:
- Pentru toate cite le-a făcut propun la deputăție pe tovarășul... Achim. Că-i om. Că-i fala și cîntea noastră!
- A bătut lumea din palme și un pătrar de ceas a zis numa' „ura”. Acum dacă lumea a bătut din palme de cîntea lui Achim, ori de dragul meu, nu știu. Da' vorba e că l-am dus pe toți. L-am fiert, cum s-ar zice. Am fiert inima satului. Ce să fac? Așa-i firea mea.
- Acuma aștept să vină ziua alegerilor, să-mi iau cloarecii cel noi și să-i dau votul lui Achim. Că eu îl fac deputat. Doamne, doamne, cum or zice lăutele și trîmbițele. Iată, am să obosesc țurecii cizmilor. Că altminteri nici n-ar fi frumos.

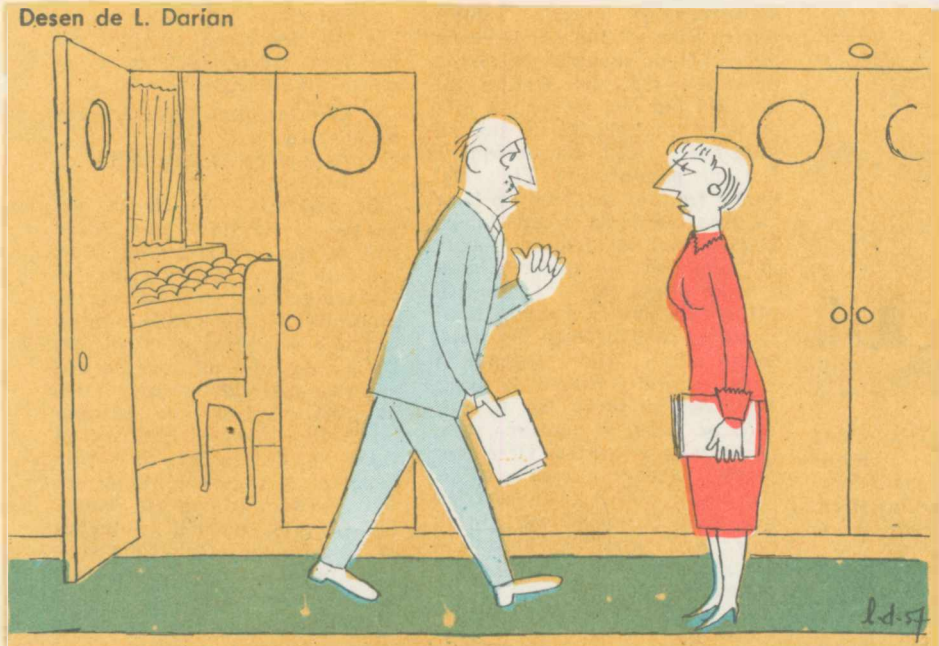
Desen de A. Poch

- Să iau și eu bilete...

- Repede, să nu intîrzii...

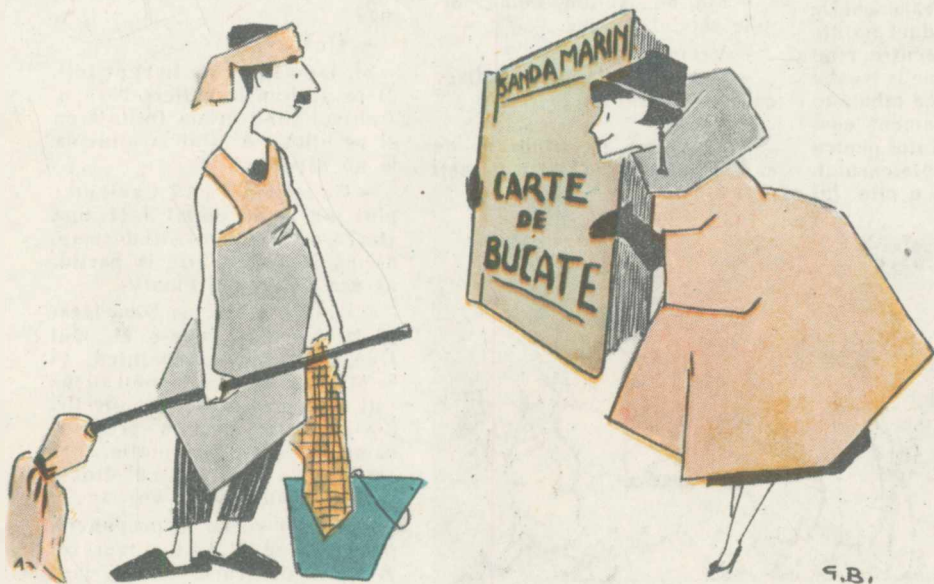
- Am un bilet în plus...

Desen de L. Darian

— De ce nu stați pînă la stîrșitul piesei ?
— Am citit în program că ultimul act se petrece peste zece ani...

O SOȚIE ATENTĂ

— Dragă Gicule, de ziua ta m-am gîndit să-ți iau ceva util !

Desen de Geta Brătescu

ION ATANASIU ATLAS

URBE I MELE

*Urbe-n care m-am născut,
orașel mic dintre dealuri,
cine nu te-a cunoscut,
urbe fără idealuri ? !*

*Falma ta recunoscută
moștenită din străbuni
era „dopur’le” de plută
și lîpezile cu pruni.*

*Iarna ne plîngeam de soartă
și ne alungam plictisul
cu un kil de țulcă fiartă
‘a bodega „Paradisul”.*

*V-amintîți, iubii amici,
cum zîmbeam în '54
cînd s-a înfiinșat aici
Filarmonica și teatrul...*

*Teatrul Deh ! Orice s-ar zice,
dumnealor se țin de fleacuri.
S-au găsit, spuneam, să strice
pitorescul tău de veacuri !*

*Astăzi însă mă rectific
căci consumul tău specific
a scăzut la țulcă fiartă
și-a crescut în schimb... la artă.*

Băile Slănic, orfane

„Urzica” a sezsat două foruri - un mi-
nister și un sfat popular - într-o aceeași
problemă, iar răspunsurile primite de la
cele două foruri se bat cap în cap.

PROBLEMA : Băile din Slănic-Prahova sînt
neîngrijite, n-au mai fost reparate de 15
ani, la „Baia roșie”, pereții cabinelor au
și găuri prin care se poate vedea dintr-o
cabină în alta, etc.

RĂSPUNSUL Sfatului popular al orașului
Slănic (nr. 1725/957) : - Posibilitățile bănești
locale n-ajung să facem îmbunătățirile ne-
cesare ; numeroasele noastre rapoarte nu
sînt ascultate de organele superioare ; admi-
nistrația băilor nu e sub directa conducere
a sfatului popular orășenesc ; ele sînt admi-
nistrate de Ministerul Sănătății, fiind băi
medicinale.

RĂSPUNSUL Ministerului Sănătății și Pre-
vederilor Sociale (nr. 53928/957) : - Băile
Slănic-Prahova nu aparțin de Ministerul
Sănătății și Prevederilor Sociale. Sezsarea
dumneavoastră a fost trimisă spre rezol-
vare la Sfatul popular al regiunii Ploiești,
de unde urmează să primiți rezultatul.

Au trecut de-atunci aproape trei luni, și
n-am primit de nicăieri nici un „rezultat”.

REZULTATUL : Tot în aceeași stare conti-
nuă să fie aceste băi, unde (vorba Sfatului
popular orășenesc Slănic) își caută sănătatea
mulți oameni ai muncii, dar care vin pe
cont propriu.

Va să zică răspunsurile primite se bat
cap în cap, iar forurile implicate nu-și bat
capul să rezolve problema... mai cu cap.

Veronica sau Ortansa

Două atitudini - într-o aceeași chestiune -
care se bat cap în cap.

CHESTIUNEA : I. L. L. Orașul Stalin a cer-
rut Secției raionale a repartizării forțelor
de muncă să-l repartizeze un funcționar
pentru un post vacant.

ATITUDINEA FORTELOR DE MUNCĂ :
Acestea au și repartizat în aceeași zi. I. L. L.
-ul, pe o tovarășă, Brașoveanu Ortansa,
în vîrstă de 34 de ani, căsătorită, cu stu-
dii : bacalaureat comercial și doi ani de ac-
demie comercială, și cu 10 ani de practică
în contabilitate.

ATITUDINEA I. L. L.-ului : În aceeași zi,
fără a aștepta să-l repartizeze Forțele de
muncă funcționarul pe care i-l solicitase, a
angajat direct, fără asentimentul Forțelor
de muncă, pe o tovarășă Bota Veronica, în
vîrstă de 22 de ani, fără practică de birou,
iar ca studii : absolventă a școlii medii de...
cultură fizică.

REZULTATUL : ... provizoriu : I. L. L.-ul a
refuzat pe funcționarul solicitat de Forțele de
muncă și care i-a fost repartizată legal de
către acestea, angajînd „ca flotantă și sub
titlu de probă” pe tovarășă absolventă a
școlii de gimnastică, - iar Secția raională
a forțelor de muncă a trimis în judecată pe
tovarășul Emil Faroga, directorul I. L. L.-ului,
„pentru călcarea de lege”.

CONCLUZIE... de asemenea, provizorie :
două funcționare pe un scaun și două fo-
ruri cu atitudini care se bat cap în cap, în
așteptarea unei rezolvări... cu scaun la cap.

C. B. D.

● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ●
 ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ●
 ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ●
 ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ●
Mărtișoare
 ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ●
 ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ●
 ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ●
 ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ● MĂRTIȘOARE ●

Anul acesta, cu prilejul zilei de 1 martie, au primit mărtișoare și niște persoane de care s-a auzit până la „Urzica”.
 O persoană din Orașul Stalin a primit un mărtișor „clasic”, un „13”.
 Două persoane (din Timișoara și București) au primit mărtișoare mai originale: un brici de ras și un borcan cu muștar.

Numărul „13”

Tovarășul director al I. L. L. Orașul Stalin a primit un mărtișor - reprezentând numărul 13 - din partea cetățeanului Gherghel Mihai, locatar în imobilul din Orașul Stalin, str. N. Bălcescu nr. 12, apartamentul 4.

Acest mărtișor pentru ziua de 1 martie, tovarășul director l-a primit încă din ziua de... 1 februarie.

Explicația că a primit mărtișorul la 1 februarie și că acest mărtișor reprezintă numărul 13, e următoarea: în ziua aceea s-au împlinit exact... 13 luni de când I. L. L. Orașul Stalin a început niște lucrări la locuința cetățeanului, - fără să le termine nici până azi.

Prin februarie (anul trecut) l-a ridicat un zid despărțitor, iar prin iulie l-a instalat o ușă.

Locatarul se întreabă: cînd oare îi va monta și... fereastra și soba?

Ar vrea să i le monteze înainte de... mărtișorul anului viitor.

Un brici de ras

Conducerea fabricii „Gheorghe Doja” din Timișoara a primit, ca mărtișor, din partea

Șantierelor Navale din Turnu Severin, un... brici de ras.

A primit brici, pentru că... săpun are. Are, fiind fabrică de săpun.

Dar această fabrică de săpun mai are obiceiul să se... bărbierească (fără brici) cum că livrează în termen, clienților, marfa cuvenită. Ceea ce nu e adevărat.

300 de kilograme de săpun, calitate I, pentru care aveau Șantierele Navale din Turnu Severin repartițiile să-i fie furnizate de fabrica din Timișoara la 20 august 1957, au fost livrate de către aceasta abia în... decembrie.

Bineînțeles, după ce Șantierele Navale din Turnu Severin au expediat fabricii din Timișoara, în decurs de câteva luni, următoarele numeroase documente: una repartiție, una comandă, șase adrese, una telegramă, - iar la urmă o... sezișare „Urzică”.

Acum, i s-a oferit acestei fabrici, ca mărtișor, un brici, spre a se bărbieri civilizată și a-și reface, față de clienți, prestigiul.

Altfel... s-a ras.

Un borcan cu muștar

Salariații unităților alimentare din București, care fac parte din T.A.P.L. raionul Lenin, au oferit tovarășului Cioran Ilie, președintele comitetului de întreprindere, drept mărtișor, un... borcan cu muștar.

Tovarășul președinte Cioran cere ca, la fiecare încasare a salariului, responsabilii unităților să depună, la casieria trustului - odată cu cotizațiile sindicale ale salaria-

ților - și diverse sume de bani „pentru bilete de intrare la reuniuni”, - reuniuni la care unii salariați n-au participat sau, în privința vreunora viitoare, la care n-au de gând să participe.

Desigur, tovarășul președinte zice că „nu impune” această metodă, dar fiindcă așa e „moștenită” de la fosta președintă, tovarășa Jovina Maria, dînsul „o menține”.

Și i s-a oferit, drept mărtișor, un borcan cu muștar, ca să simtă și dînsul ce simt salariații, cînd îi se fac rețineri ilegale - cum îi sare cuiva... muștarul.

C. COSTACHE

(După corespondențe de la tovarășii: Valerian Gheorghiu, Orașul Stalin; și după scrisori de la cititori din Timișoara și București)

Trenul Caracal-Craiova

Vagoanele trenului 1090 Caracal-Craiova erau foarte prost întreținute: n-aveau geamuri și becuri, iar pereții acestor vagoane dădeau impresia că stau să se desprindă din incheieturi.

Sezizată, direcția regională C.F.R. Craiova ne înștiințează că neregulile semnalate au fost remediate, iar vinovații au fost sancționați: personalul reviziei de vagoane Plătra Olt, cu mustrare și reducerea primelor cu 20%, iar șeful acestei revizii cu mustrare și reducerea primei cu 10%.

Sperăm însă să neregulile semnalate „au fost remediate”... sută la sută.

Practica studenților la G.A.S.

G.A.S. „Axente Sever” și G.A.S. „George Coșbuc” (ambele în raionul Mediaș) au dat adeverințe de complezență unor studenți veniți acolo la practică, dar care n-au lucrat de loc ori au lucrat parțial.

Din partea forului sezizat am primit răspuns că vinovații (tovarășul director Restiga Eronim de la G.A.S. „Axente Sever” și tovarășul Piteiu Octavian, șef de secție la G.A.S. „George Coșbuc”) au fost: primul pus în discuție și criticat iar secundul sancționat cu „mustrare cu avertisment”.

Morala: Cînd se eliberează adeverințe false unor studenți care nu vor să învețe, trag... învățătura de minte cei ce le eliberează.

Sancționarea morarilor hoți

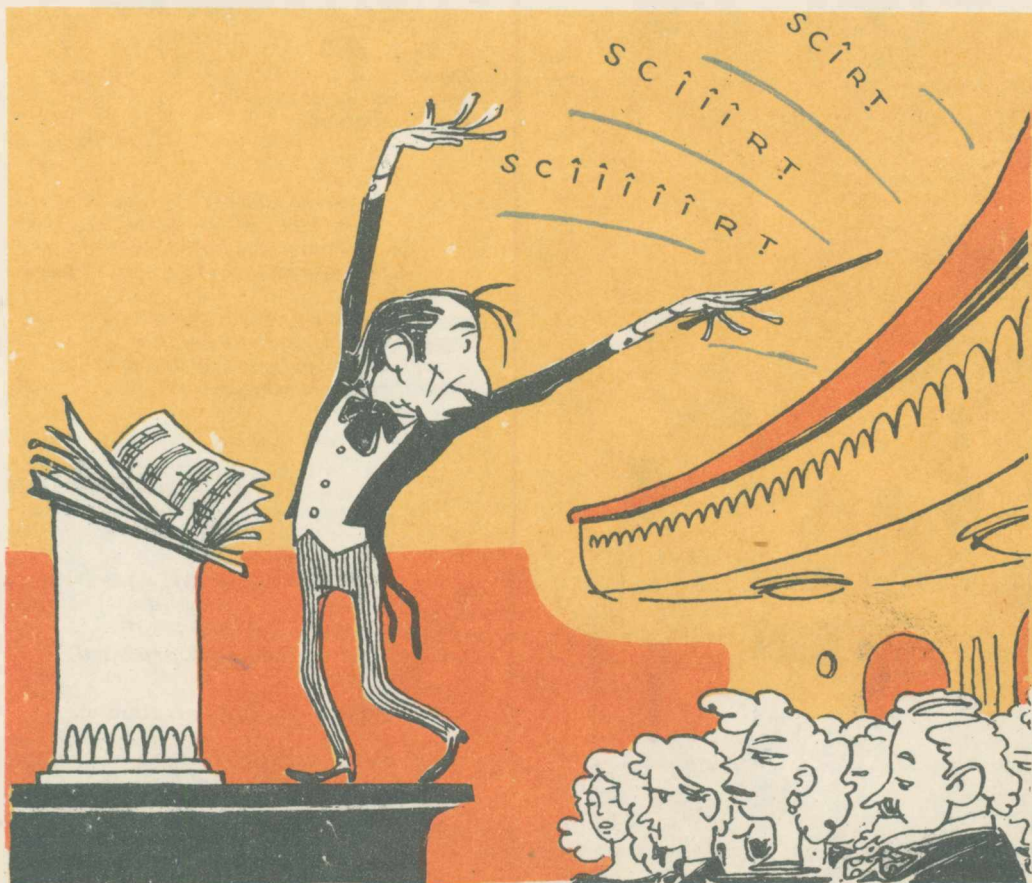
Sezisați de corespondentul nostru voluntar, tovarășul Burlacu David din Craiova, am comunicat *Întreprinderea raionale de industrie locală „11 Iunie” Craiova* matrapazlicurile ce se petreceau la moara din comuna Ghercești Vechi, raionul Craiova. Popa Marin și morarul Ion furau făină și favorizau pe acei care le ofereau băutura și bani.

Întreprinderea sezizată ne înștiințează că responsabilul morii a fost scos din funcție și trimis în judecată, iar morarul Ion va fi înlocuit, îndată ce se va angaja „un alt morar calificat”.

...Calificat, desigur, ca om cînstit. Nu ca... Ion.

In unele săli de spectacol, scaunele de la balcon, din cauza vechimii, scîrție

Desen de A. Poch

DIRIJORUL: - Piano, pianissimo!

Desen dedicat unui scriitor sedentar

— Trebuie să termin cât mai repede romanul ; altfel te pomeniști că o să mi se spună să mă documentez pe teren...

Desen de Benedict Gănescu

Epigrame

ALEGERI ÎN TRECUT

Votul era „secret“!

Pentru analfabeții votau... unii binevoitori!
(Ziarele)

Cetățeanul turmentat,
După alegeri luat încet:
- Nene, cu cine-ai votat?
- Nu știu, votul a fost secret...

Pe specialități

Unii se alegeau cu locuri
În Parlament pe orice căi.
Agenții se alegeau cu posturi,
Votanții doar cu... oinății!

Unui deputat... conservator!

La fiecare patru ani, deputații
burghezi își reînnoiau angajamen-
tele pe care nu le respectau.
(Ziarele)

- Fraților, chinul azi se curmă,
Vorba mea nu-i fum,
Ce-am promis, patru ani în urmă,
Vă promit și acum...

Unul fost deputat al județului Putna

Unii deputați se alegeau prin
voturile morților din cimitir.
(Ziarele)

Nu mă mir că-ți reușea
Să ieși deputat la noi
Când aveai de partea ta
...cimitirul de eroi!

Epitaf unui deputat istoric

O ocazie rară
Deputat, să mori,
Te-ai dus prima-oară
Între alegători...

A. SON

Guvernul liberal dăduse dispo-
ziție în 1936, ca pe lângă secțiile
de vot din județul Mehedinți să
existe cîte un... post de prim ajutor.

Guvernul liberal, fără tăgadă,
Organizînd un post de ajutor
La secțiile de vot, dădea dovadă
Că are grijă de alegător.

În 1935, primarul comunei Go-
leasca din Vlașca a vîndut primă-
riei o cocioabă personală cu 200 000
lei, care în realitate nu valora nici
2 000.

Au spus cu mult umor țărani
Aflînd de cazul cu primarul:
- Cocioaba nu prea face bani,
Dar n schimb îi face... proprietarul.

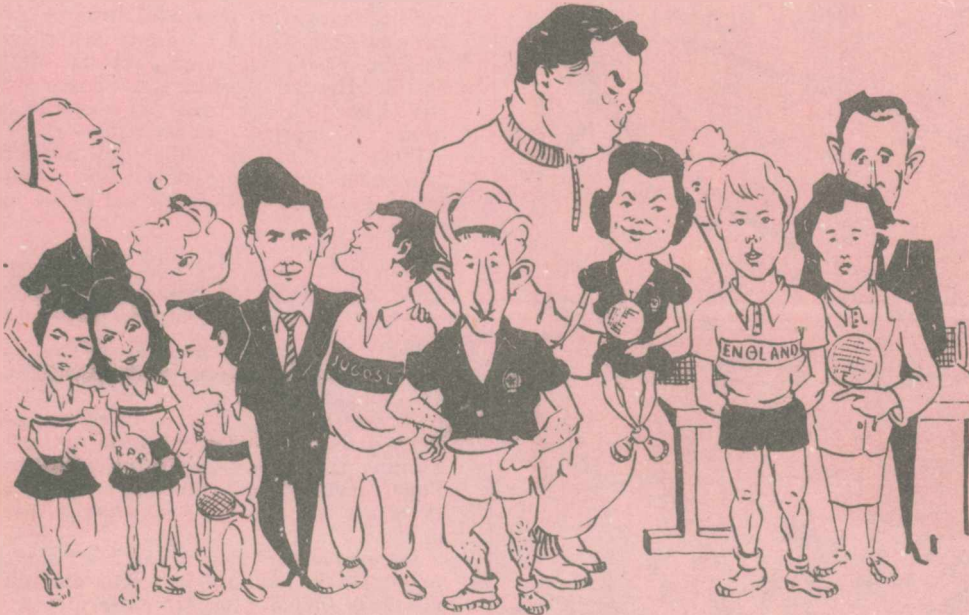
După desputerea scrutinului.

Aflînd seara candidații
Ce-au decis la urne sortii,
Izbucneau în aclamații:
- Ura! Să trăiască... morții!

VICTOR TEODOR și L. SANDU

Campionatele europene de tenis de masă - Budapesta (2-9 martie).

De la stînga la dreapta: M. Gantner, Ella Zeller, Angelica Rozeanu, T. Harasztosi (R.P.R.), M. Teran, Paule Radmirici, Hrbud (R.P.F. Iugoslavia), Berczik, Sido, Eva Koczian (R.P. Ungară), Ann Haydon, Hellen Elliot și Johnny Leach (Anglia)

SIDO (gază): — Acum poftiți la masă și... serviți!

Desen de Mirna Blum

La magazinul pe care cooperativa de consum din comuna Berința îl are în satul Copalnic mai mult consumă... șobolanii, decât sătenii.

De curind, afurisiții de șobolanii au mâncat o ladă întreagă de marmeladă și au ros mulți metri de stambă.

Dacă vei zecisa conducerea U.R.C.C. Tirgu-Lăpuș, știu ce vei afla: vei primi răspunsul nr. 5619/1957, cum că... localul cooperativei e necorespunzător, fiind vechi și construit din material lemnos, - și se nădăjduiește că în cursul anului 1958 se va construi, cu ajutorul locuitorilor, un local potrivit.

Să zicem că se va construi. Dar pînă atunci, ca să nu se mai irosească stambă și marmeladă, s-ar putea găsi un leac contra șobolanilor. Iar dacă contra șobolanilor e mai greu, poate ar fi mai ușor să se găsească leac contra... gestionarilor negospodari.

Bob Vastie
Copalnic-Berința
Regiunea Bala Mare

URZICUȚO,

Pe la noi, în comuna Mălini (raionul Fălticeni), mai e obiceiul ca flăcăul, cînd se însoară, să ia zestre.

Acest obicei l-a respectat tovarășul Beraru Constantin, directorul căminului cultural „Mihal Sadoveanu” din comună.

Cu deosebire că el zestrea n-a luat-o de la mireasă, ca s-o ducă la el acasă. A luat-o de la... căminul cultural, și a dus-o miresei.

A luat aparatul de radio al căminului cultural și l-a dus, zestre personală, la domiciliul miresei și al dumnealui.

Dar tînărul căsătorit, tovarășul director al căminului cultural, va trebui... să se despărță.

Să se despărță de... aparatul de radio, restituindu-l căminului cultural.

Să divorțeze și de direcția căminului cultural, nu va fi nevoie, pentru că, probabil, va divorța ea de dumnealui.

Botez Octav
Comuna Mălini
Raionul Fălticeni

DRAGĂ URZICO,

Să-ți spun o snoavă. Cîcă trecînd într-o zi prin satul Brațeșu (comuna Filimon Sirbu, regiunea Galați) un om străin de sat, care părea să fie ceva pe la secția raională de învățămînt și purtînd pe cap o căciulă mare și țuguită, un drac de copil l-a întrebat: nene, toată căciula aceea e plină cu cap?

Și acum să-ți povestesc o întâmplare. Școlii din acest sat l-au fost trimise în septembrie, anul trecut, niște bănci noi. Dar, fiind prea mică ușa odății în care funcționează această școală, băncile n-au putut fi băgate înăuntru. Au rămas afară, într-un colț al curții, bătute de ploaie și de ninsori. Acum, în clasă, copiii învață tot în băncile vechi, iar afară se strică de ploaie și de ninsori, băncile noi.

Și după ce ți-am spus o snoavă și o întâmplare, să-ți dau și o informație: dracul de copil s-a țînut scări de trecător și nu s-a lăsat pînă ce nu s-a uitat în căciula lui. Surprîză: nu era, toată, plină cu cap.

Tomii Istrate
Comuna Filimon Sirbu
Raion Filimon Sirbu
Reg. Galați

„URZICA” N - A A J U T A T

Am vrut să ajutăm Centrocoop-ul și unitatea sa subalternă U. R. C. C. Horezu-Pitești, sesizîndu-le - atît pe calea corespundenței și prin repetate apeluri telefonice, cît și printr-o notă critică în „Urzica” nr. 15 (186) din 1957 - dar degeaba: forurile cooperatiste de mai sus tot n-au rezolvat practic problema respectivă, în care Agevacoop-Caracal a rămas dăunat, anul trecut, cu o repartiție de zece tone de mere.

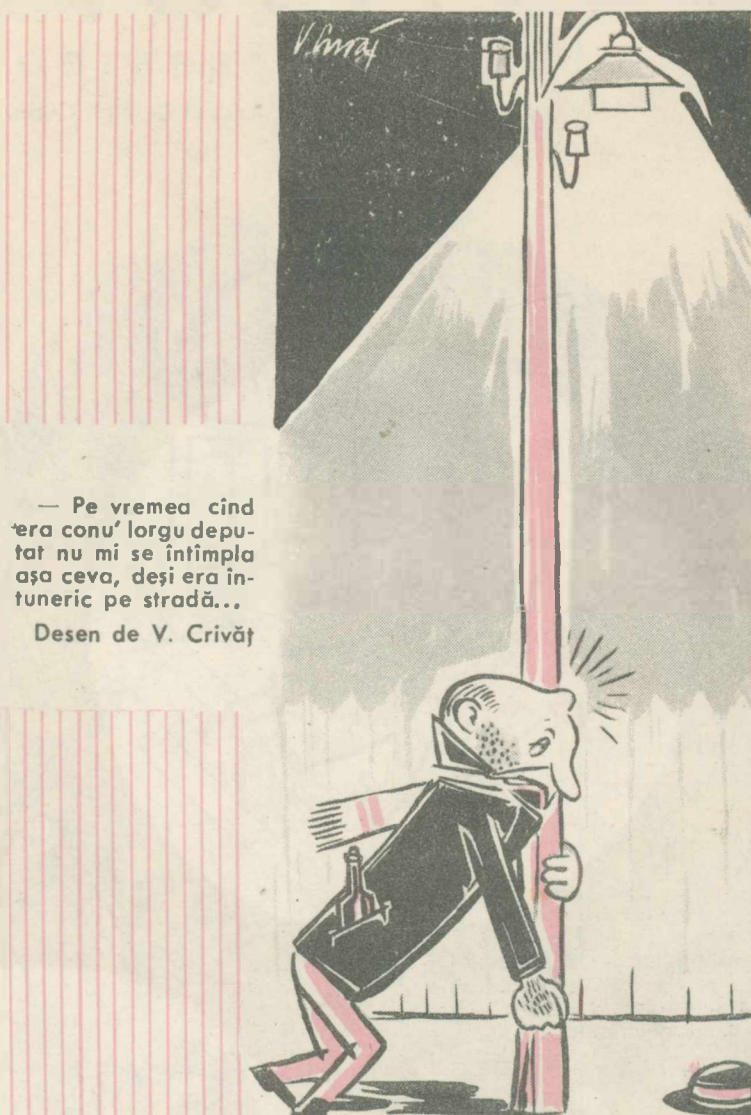
La critica din revistă, Centrocoop ne răspunde că el, ca for cooperatist superior, nu e vinovat, - ci de vină e unitatea subalternă U. R. C. C. Pitești care... nu-l ascultă și nu-l răspunde la numeroasele adrese

ce-i trimite, prin care cere să-i explice... cum stă chestia.

Și că, acum, să îndreptăm critica noastră înspre U. R. C. C. Pitești, fiindcă acum - vinovată e ea.

Fie! Cum n-a trecut decît... un an și ceva de cînd a început această istorie, mai avem răbdare. Ascultăm sugestia Centrocoop-ului și rugăm U. R. C. C. Pitești să ne comunice: de ce nu vrea... să rezolve în mod serios, această problemă, și - mai ales - de ce n-a rezolvat-o, la timp, acum un an?

Așteptăm răspunsul... pînă la sfîrșitul acestui an. Mai sînt pînă atunci... nouă luni. Destul timp să se nască un răspuns!

— Pe vremea cînd 'era conu' Iorgu deputat nu mi se întîmpla așa ceva, deși era întineric pe stradă...

Desen de V. Crivăț

URZICO,

Ajută-ne, te rugăm, să aplicăm și noi, la cooperativa noastră sătească, principiul schimbului dintre sat și oraș, recomandîndu-ne în acest scop un mare magazin de la oraș, care ar fi dispus să facă cu noi un schimb de mărfuri.

Mica noastră cooperativă (din satul Chimindia, comuna Hărău, raionul Ilia, regiunea Hunedoara) ar dori să primească de la un magazin orășenesc unele articole cu care forul cooperatist raional neglijează s-o aprovizioneze: zahăr, sare, paste făinoase, conserve, ulei, cutie, ghețe nr. 19-39, etc.

În schimbul unor asemenea mărfuri, cooperativa noastră sătească ar putea furniza respectivului magazin orășenesc unele articole de primă necesitate, ca: rujuri de buze, pudriere, truse de manichiură, apă de gură „Nivea”, apă de toaletă „Diavolo” și ciorapi de mătase „Cristal”, cu care cooperativa noastră sătească e bine aprovizionată.

Și-ți mulțumim, dragă Urzico, pentru ajutor.

Liviu Zoiceni
Satul Chimindia, Raionul Ilia
Regiunea Hunedoara

DRAGĂ URZICO,

Sindicatul salariaților din stația C. F. R. Comănești (raionul Moinești) avea, în inventar, următoarele obiecte:

- un președinte (pe nume Plutașu Ion);
 - una bibliotecă (alcătuită din peste 2000 de volume);
 - un aparat de radio;
 - două biciclete;
 - două aparate de fotografiat;
 - una mașină de scris.
- Acum nu mai are decît... președinte.

Biblioteca n-o mai are, fiindcă o ține președintele încalcată, deci e ca și cum n-ar fi, iar celelalte lucruri (aparatul de radio, bicicletele, aparatele de fotografiat și mașina de scris) le-a făcut președintele pe numele lui și le-a dus la el acasă.

Sindicatul, dragă Urzico, ar vrea... invers: să aibă înapoi toate aceste lucruri, - și să nu-l mai aibă pe... Plutașu președinte.

Moroșanu Constantin
Stația C. F. R. Comănești
Raionul Moinești

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

MĂRȚIȘOARE „URZICA”

TEHNICO-ȘTIINȚIFICE

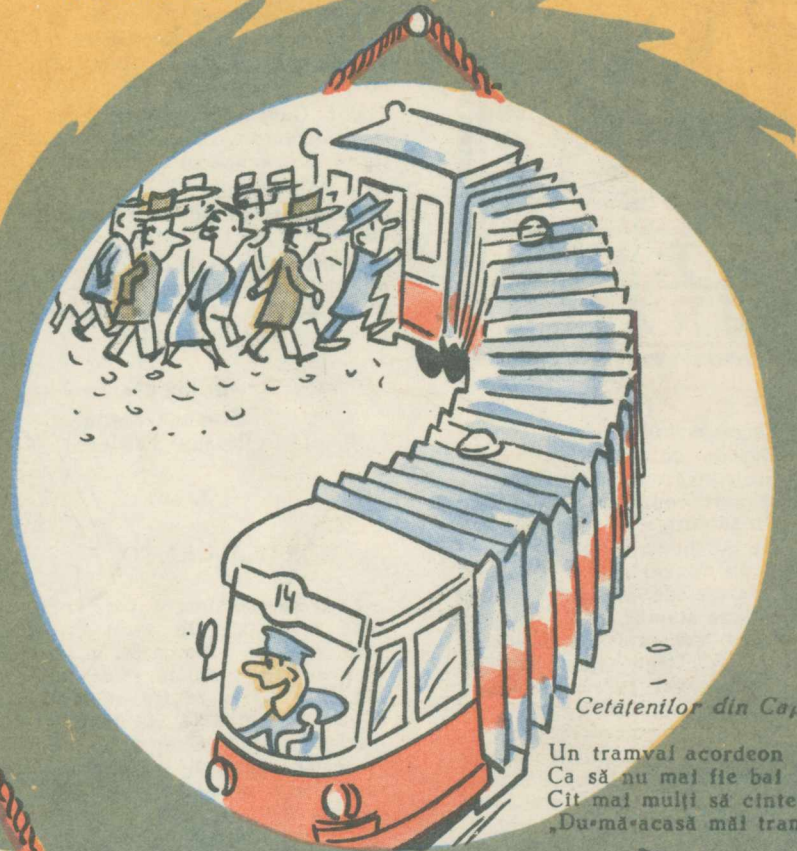
Desene de Nell Cobar

Textele de Sorin Mircescu

Unuia care întrece „măsura”

Spre casă jalnic se îndreaptă
Mereu pe trei cărări „holnarul”
Ca să se întoarcă-n linie dreaptă
I-am dat cadou funicularul...

Cetățenilor din Capitală

Un tramvai acordeon
Ca să nu mai fie bai
Cit mai mulți să cînte-n ton
„Du-mă-acasă măi tramvai”...

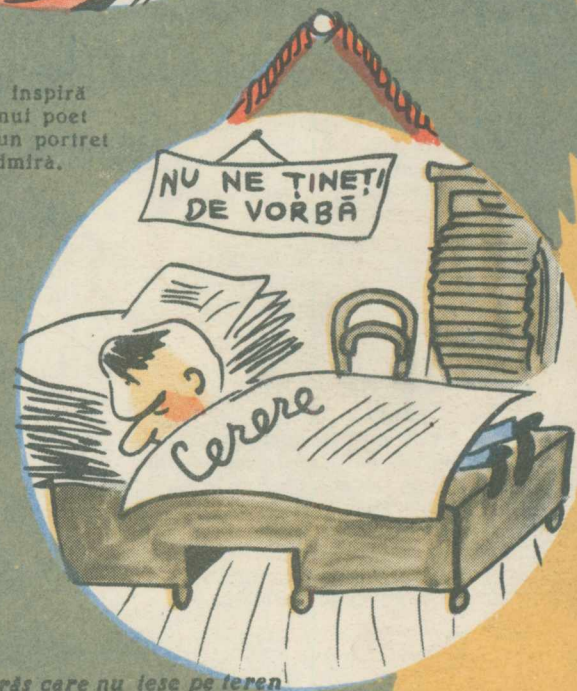
Oglinda

Această oglinjoară mă inspiră
Ș-o dau ca mărțișor unui poet
Să aibă-n față bardul un portret
Al celuiia pe care îl admiră.

Unui motociclist, pentru
exces de viteză.

Matale, ca să fiu în ton,
Îți dau în dar un pleton
Mai bine-ți porți la piept,
normal
Decît să-ți porți pe la...
spital.

Unui tovarăș care nu iese pe teren

Văzînd că prea lucrează monoton
Un loc în tren am vrut să-ți dau cadou
Dar mi-a cerut să-ți dau și... pat-vagon
Că e obișnuit cu... pat-birou.

Pentru „unul”

Dau ca mărțișor
Un sfat tuturor:
Cînd te simți în „cassă”
Printre gologani
Bine ca acasă
Vine de lasine
Că vreo cîțiva ani
N-o să te simți bine!